

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Katarínou Dušákovou, Považská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 55/2015 z 30. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 55/2015 z 30. júna 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 22 T 190/2013 zo 17. júna 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol

žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, zamietol aj jeho žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu „ústavných práv sťažovateľa týkajúcich sa výkonu väzby, a preto podáva túto ústavnú sťažnosť“. Podstatou sťažnosti je podľa neho „z ústavného hľadiska posúdiť situáciu sťažovateľa, ktorý je celkovo a súvislé v režime obmedzenia osobnej slobody vyše 15 rokov, hoci ide o rôzne trestné konania pre rôzne trestné činy, ktoré sú mu po sebe kladené za vinu“. Odôvodňuje to tým, že „je po prepustení z väzby resp. z výkonu trestu opätovne a ihneď bráný do väzby v inej veci na základe účelového vznášania obvinení ako zámienky pre jeho ďalšie väzobné stíhanie. Jedná sa pritom o veci, ktoré paralelne vyšetroval alebo vyšetruje ten istý vyšetrovací tím, pričom sa v týchto jednotlivých trestných veciach účelovo vznášajú voči sťažovateľovi obvinenia ako zámienka pre jeho väzobné stíhanie. Zjavne ide o protiústavný a nezákonný postup.“.

V ďalšej časti sťažnosti poukazuje sťažovateľ na rozhodnutia súdov, ktoré sú podľa neho podstatné. Ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 532/2007 z 27. júla 2007, ktorým bol vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Lehota väzby začala plynúť od 25. júla 2007. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 57/2007 z 9. augusta 2008 zamietol. Sťažovateľ uvádza, že v čase, keď bol vzatý do väzby, už prebiehalo trestné stíhanie pre skutok, ktorý je predmetom tejto jeho sťažnosti.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 443/2010 z 31. augusta 2010, ktorým bol vzatý do väzby podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Lehota väzby v tomto prípade začala plynúť od 27. augusta 2010. K tomuto sťažovateľ uvádza, že bol policajtmí zadržaný hneď po tom, ako mu skončila predchádzajúca väzba. Aj proti tomuto uzneseniu okresného

súdu podal sťažnosť, ktorú krajský súd svojím uznesením sp. zn. 1 Tpo 39/2010 zo 14. septembra 2010 ako nedôvodnú zamietol.

Poslednými rozhodnutiami, ktoré sťažovateľ považuje za podstatné, je uznesenie okresného súdu sp. zn. 22 T 190/2013 z 10. marca 2014, ktorým bol vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku, § 71 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Väzba mala začať plynúť okamihom prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 T 6/2004 z 26. februára 2009 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012. Nadväzne na to krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody 23. apríla 2014 (správne má byť 23. marca 2014, pozn.), keď začala plynúť lehota tejto väzby. Proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol tak, že ju uznesením sp. zn. 2 Tos 28/2014 z 19. marca 2014 ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ následne opakovane podával návrhy na prepustenie z väzby na slobodu, pričom poslednýkrát bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá uznesením okresného súdu sp. zn. 22 T 190/2013 zo 17. júna 2015, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu. Podľa sťažovateľa okresný súd i krajský súd v predmetnej veci zneužívajú inštitút zákonného obmedzenia osobnej slobody pre účely jeho dlhodobého väzobného stíhania v mnohoročných neobjasnených kauzách, ktoré sa mu účelovo podsúvajú a pripisujú za vinu. Sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom krajský súd uviedol: *„Rozhodnutie okresného súdu, keď postupom podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu je správne a zákonné... Argument sťažovateľa, že v čase rozhodovania o väzbe, teda aktuálne sa nachádza v režime obmedzenia osobnej slobody viac než 15 rokov vcelku, zodpovedá stavu veci. Obžalovaný je však vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody vo viacerých súbežne či následne vedených trestných veciach, a teda primeranosť doby trvania väzby sa posudzuje v každej veci podľa jej osobitných okolností. Potom*

nemožno tento sťažnostný argument obžalovaného akceptovať, a to najmä pre to, že jeho osobná sloboda bola obmedzená aj z iných dôvodov majúcich oporu v zákone. Tiež nemožno akceptovať a súhlasiť s tvrdením obhajoby, že z odôvodnenia rozhodnutia sudcu okresného súdu nie je absolútne zrejmé, že ako by mohol [REDAKOVANÉ] pokračovať v trestnej činnosti a aká je tá existujúca konkrétna obava, že by tak obžalovaný konal.“

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001, v ktorom ústavný súd uviedol, že *„väzba je v systéme zaistovacích trestnoprávných prostriedkov najzávažnejším procesným zásahom do práv a osobnej slobody jednotlivca obvineného z trestného činu. Podľa ústavy zo všetkých orgánov činných v trestnom konaní sú to práve súdy, ktoré majú zodpovednosť za to, či v prípade osoby obvinenej z trestného činu bude proti nej trestné konanie vedené vo väzbe alebo na slobode.*

Väzba v trestnom konaní má vždy formu predbežného opatrenia pre realizáciu riadneho a spravodlivého procesu, a nie prevažne povahu preventívnu a už vôbec nie povahu satisfakčnú, či dokonca represívnu ako trest.

Väzba ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného pre účely trestného konania môže byť na neho uvalená iba v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jej použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov. Pretože ide o dočasné obmedzenie osobnej slobody, musí existovať nevyhnutnosť uvalenia väzby a držania obvineného v nej len pre určitý legitímny účel, a to len po určitý čas.“

Sťažovateľ namieta, že je trestne stíhaný vo viacerých trestných veciach, pre väčšinu z nich bol zároveň stíhaný väzobne. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu sa nachádza v režime obmedzenia osobnej slobody viac ako 15 rokov. Uvedené podľa neho síce správne konštatoval krajský súd, ale náležitým spôsobom to nepremietol do svojho rozhodnutia. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nemal uspokojiť iba s posúdením naplnenia formálnych predpokladov väzby, ale mal komplexne vyhodnotiť jeho mnohoročné väzobné stíhanie.

Podľa sťažovateľa *„ďalšie väzobné stíhanie založené na dôvodoch tak, ako boli špecifikované v napadnutom uznesení, nemožno považovať za nevyhnutné a spôsobilé*

legitimizovať trvajúce zbavenie slobody, nakoľko je v rozpore s čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právom na slobodu a bezpečnosť zaručeným v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 55/2015 z 30. júna 2015 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 55/2015 z 30. júna 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 263,78 € (slovom dvestošesťdesiattri eur a sedemdesiatosem centov), ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd v Žiline na účet jeho právneho zástupcu – advokátky JUDr. Kataríny Dušákovej, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Podstatou sťažnosti je podľa neho *„z ústavného hľadiska posúdiť situáciu sťažovateľa, ktorý je celkovo a súvislé v režime obmedzenia osobnej slobody vyše 15 rokov, hoci ide o rôzne trestné konania pre rôzne trestné činy, ktoré sú mu po sebe kladené za vinu“*. Uvedené podľa neho síce správne konštatoval aj krajský súd, ale náležitým spôsobom to nepremietol do svojho rozhodnutia. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nemal uspokojiť iba s posúdením naplnenia formálnych predpokladov väzby, ale mal komplexne vyhodnotiť jeho mnohoročné väzobné stíhanie. Podľa sťažovateľa je zjavné, že ide o protiústavný a nezákonný postup, pretože *„po prepustení z väzby resp. z výkonu trestu je opätovne a ihneď braný do väzby v inej veci na základe účelového vznášania obvinení ako zámienky pre jeho ďalšie väzobné stíhanie. Jedná sa pritom o veci, ktoré paralelne vyšetroval alebo vyšetroje ten istý vyšetrovací tím...“*.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, preto že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že na sťažovateľa bola 8. novembra 2013 podaná obžaloba pre skutky uvedené v bodoch 1 a 2, právne kvalifikované v bode 1 ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. b) a j) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a v bode 2 ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe ako je uvedené v obžalobe prokurátora. Uznesením okresného súdu sp. zn. 22 T 190/2013 z 10. marca 2014 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku, § 71 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Okresný súd 19. mája 2014 pri predbežnom

prerokovaní obžaloby rozhodol, že skutky, ktoré sú predmetom obžaloby, je potrebné pri správnom použití zákona posudzovať podľa iného ustanovenia zákona, a to skutok v bode 1 ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a skutok v bode 2 ako trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, o čom oboznámil aj procesné strany. Sťažovateľ následne viackrát podal žiadosť o prepustenie z väzby. Naposledy bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby okresnému súdu doručená 15. júna 2015, o ktorej okresný súd rozhodol 17. júna 2015 tak, že ju zamietol, zamietol aj jeho žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou a nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediáčného úradníka nad sťažovateľom. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

Krajský súd ako nadriadený orgán „na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré by mohli spôsobiť ich nesprávnosť. Následne zistil, že sťažnosť... bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodná.“. Hneď v úvode svojho odôvodnenia pripomenul, že „o sťažnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu krajský súd naposledy konal a rozhodol uznesením, sp. zn. 2 Tos/38/2015 zo dňa 6. mája 2015. V tomto svojom rozhodnutí zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje skutkové a relevantné právne názory, pričom po preskúmaní sťažnosťou teraz napadnutého uznesenia, ako i konania, ktoré mu predchádzalo a tiež po preskúmaní predloženého súdneho spisu dospel k záveru, že neexistujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli podkladom pre zmenu názorov a právnych záverov krajského súdu vyjadrených v označenom rozhodnutí.“. Podľa krajského súdu vykonáva súd prvého stupňa vo veci rozsiahle dokazovanie a jeho záver o tom, že doterajší priebeh dokazovania nasvedčuje tomu, že skutky sa stali a majú znaky žalovaného trestného činu, zodpovedá dosiaľ vykonanému dokazovaniu. Krajský súd tiež zastáva názor, že v súčasnom štádiu trestného konania existujú dôvody na podozrenie, že na týchto skutkoch mal účasť aj sťažovateľ.

Podľa krajského súdu „správne okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že v tomto štádiu konania súd vykonané dôkazy hodnotí len z pohľadu toho, či obžalobu potvrdzujú alebo ju vyvracajú. Uvedené hodnotenie nemá povahu hodnotenia dôkazov ako v štádiu rozhodovania o vine alebo nevine obžalovaného, nakoľko tomu bráni stav neukončeného dokazovania. Treba pripomenúť, že je povinnosťou súdu v každom štádiu trestného konania hodnotiť dôkazy pre účely väzobného stíhania a to najmä preto, aby bolo možné ustáliť či z priebehu dokazovania vyplýva skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, či tento bol spáchaný, či má znaky trestného činu a či pretrváva podozrenie, že skutok spáchal obžalovaný. Práve z tohto dôvodu musí okresný súd vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe hodnotiť aj priebeh doterajšieho dokazovania tak v jednotlivosti, ako i vo vzájomných súvislostiach... Pri skúmaní dôvodnosti väzby, ktorá trvá už dlhšiu dobu treba vychádzať z toho, že musí jestvovať dôvodné podozrenie, že stíhaná osoba spáchala trestný čin, okrem toho musí byť daný niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 Tr. por. a napokon musí byť zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní postupujú pri trestnom stíhaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením.

S poukazom na uvedené krajský súd opakovane konštatuje ako v predchádzajúcom, že z doposiaľ vykonaných dôkazov vyplýva a existuje dôvodné podozrenie, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol účastný konania, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba...“.

Podľa krajského súdu konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú podrobne rozvedené v odôvodnení uznesenia okresného súdu. Tieto sú podľa krajského súdu „zrozumiteľné a dostatočne logické. Vychádzajú zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Na tomto mieste nadriadený súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva nič iné len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie. S týmito dôvodmi sa krajský súd bez výhrad stotožňuje a na tieto odkazuje. Tak ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, tak i na tomto mieste krajský súd po preskúmaní predloženej veci konštatuje, že väzba obžalovaného [REDAKOVANÉ] naďalej nepresahuje rámec určený ustanovením

§ 76 Tr. por. Nie je neprimeraná ani s ohľadom na skutkovú a právnu obtiažnosť veci. Obžaloba kladie obžalovanému [REDAKOVANÉ], a ďalším osobám v obžalobe uvedeným, za vinu spáchanie závažnej trestnej činnosti. Okresný súd koná vo veci plynulé, bez akýchkoľvek prietáhov, sústredene a dôsledne, zachovávajúc základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por. Prvostupňový súd rešpektuje všetky zákonné ustanovenia a procesne správnym postupom vykonáva dôkazy a tieto priebežne hodnotí. Krajský súd uzatvára, že po preskúmaní predloženej veci nezistil žiadny dôvod, ktorý by znamenal nečinnosť, či nekonanie vo väzobnej veci, či porušovanie procesných práv. Treba však pripomenúť, že požiadavka urýchleného vybavovania väzobných vecí nie je nadradená iným základným zásadám uvedeným v § 2 Tr. por., najmä zásade náležitého zistenia skutkového stavu veci. Inak povedané rýchlosť vybavovania vecí nemôže byť na ujmu kvalite činnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, keďže odstránenie ich pochybení v ďalšom konaní by mohlo mať za následok práve vznik prietáhov. Správne okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že vzhľadom na charakter trestnej veci, vzhľadom na zadokumentovaný dôkazný stav a zhodnotenie osoby obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako osoby so sklonom k páchaniu trestnej činnosti vzniká dôvodná obava, že tento by mohol v prípade prepustenia z väzby na slobodu v trestnej činnosti pokračovať.

Rozhodnutie okresného súdu, keď postupom podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu je správne a zákonné.“

Vzhľadom na to, že krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia odkazuje aj na závery okresného súdu, ústavný súd vychádzal pri posudzovaní námietok sťažovateľa na predbežnom prerokovaní aj z obsahu uznesenia okresného súdu sp. zn. 22 T 190/2013 zo 17. júna 2015, ktoré si na tento účel vyžiadal od okresného súdu, opierajúc sa pritom o svoj ustálený právny názor, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu, nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 8/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Okresný súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podrobne popísal východiskový skutkový stav, ktorý považoval za relevantný pre rozhodnutie o väzbe

sťažovateľa, zhodnotil dovtedajší priebeh trestného konania, poukázal na rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo v predmetnej trestnej veci dosiaľ vykonané. Podľa okresného súdu «vzhľadom na doterajší priebeh dokazovania bolo možné konštatovať, že skutok ktorý je špecifikovaný v obžalobe sa stal. Rovnako možno dôvodne konštatovať, že tento má znaky žalovaného trestného činu. Spáchanie skutku konkrétnymi osobami bolo v tomto štádiu konania potvrdzované obž. [REDAKOVANÉ] a obž. [REDAKOVANÉ]... Skutok, ktorý je predmetom obžaloby v predmetnej trestnej veci vykazuje znaky, ktoré nemajú povahu náhodnosti /rozumej výbuch nástražného výbušného systému/ a nie sú bežné v spoločnosti. Uvedenú skupinu dôkazov je možné v tomto štádiu konania, pred tým ako budú vykonané ďalšie relevantné dôkazy teda hodnotiť len v rovine vykreslenia určitej formy správania sa obžalovaného na verejnosti, teda či sa celkom určite vymyká správaniu a pohybu v podmienkach za ktorých malo dôjsť k spáchaniu skutku, alebo či takáto možnosť u neho mohla prichádzať do úvahy. Toto posunutie v dôkaznej situácii súd nepriamo hodnotil v kontexte obžaloby a tých dôkazov (výpovede obžalovaných a svedkov), ktoré na to poukazovali. Je bezpochyby zrejmé a evidentné, že na hlavnom pojednávaní boli vykonané aj dôkazy, ktoré vyznievajú v prospech obž. [REDAKOVANÉ]..., ktoré sú spôsobilé na ich vyhodnotenie po skončení dokazovania. Dôkazy, ktoré súd hodnotí v priebehu hlavného pojednávania pri preskúmaní dôvodov väzby musia byť vyhodnocované riadne s kvalifikovanou argumentáciou, nakoľko bez relevantného hodnotenia nie je možné kvalifikovane zodpovedať otázku dôvodnosti vedenia trestného konania voči obž. [REDAKOVANÉ] ku dňu rozhodovania o jeho väzbe. Všeobecné argumenty súdu bez vzťahu k prejedávanej veci /rozumej nehodnotenie vykonaných dôkazov/ by spôsobovali existenciu nenáležitého odôvodnenia jednotlivých znakov väzby súdom.

V tomto štádiu konania súd vykonané dôkazy hodnotí len z pohľadu toho, či obžalobu potvrdzujú alebo ju vyvracajú...

... pri hodnotení skutkov opísaných v obžalobe, súd vzal do úvahy jednak znenie skutku špecifikovaného v uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 19. 4. 2010 a dňa 8. 8. 2012 a rovnako aj ich znenie a právnu kvalifikáciu uvedenú v upovedomení o zmene právnej kvalifikácie z 15. 10. 2012. Totožnosť skutkov sa súdu javila aj naďalej zachovaná.

Rovnako je vhodné poznamenať, že stav dôkaznej matérie ku dňu konania neverejného zasadnutia dňa 17. 06. 2015, v porovnaní so stavom ku dňu 31. 8. 2010, kedy sudca pre prípravné konanie rozhodol o vzatí obv. [REDAKOVANÉ] do väzby, bol podstatne širší, kvalitatívne relevantnejší a to v miere odôvodňujúcej väzobný priebeh konania voči obž. [REDAKOVANÉ].

Vzhľadom na aktuálny vyššie popísaný stav dôkaznej matérie bol súd toho názoru, že prvá z kumulatívnych podmienok pre rozhodnutie o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu /dôvodnosť vedenia trestného konania/ bola splnená.

... frekvencia, okruh plánovaných a vykonávaných dôkazov na hlavnom pojednávaní vytvára celkom zjavne kvalifikované konštatovanie, že hlavné pojednávanie prebieha plynulo a bez prieťahov.

Pri posudzovaní dôvodov väzby obžalovaného súd vzal na vedomie, že rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos/8472014 zo dňa 6. 8. 2014 bolo uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 22 T/190/2013 zo dňa 17. 7. 2014 zrušené a Krajský súd v Žiline v predmetnom rozhodnutí súčasne rozhodol okrem iného tak, že podľa § 79 ods. 2 Tr. por. u obžalovaného [REDAKOVANÉ], zmenil dôvod väzby – vypustil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. a rozhodol, že obžalovaný bude ďalej vykonávať väzbu len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Uvedeným výrokom Krajský súd v Žiline súčasne konštatoval, že dôvod väzby obž. [REDAKOVANÉ] podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. ostal nezmenený.

Okresný súd Žilina pri rozhodovaní o žiadosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] ku dňu 17. 06. 2015 konštatoval, že dôvod väzby obž. [REDAKOVANÉ] podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. je daný aj naďalej tým, že tu hrozí dôvodná obava, že tento by po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Obžalovaný má v odpise z registra trestov 6 záznamov. V troch prípadoch sa na neho hľadí ako keby odsúdený nebol. Z hľadiska zhodnotenia osoby obžalovaného s poukazom na konkrétny druh doposiaľ páchanej trestnej činnosti možno konštatovať, že tento bol potrestaný pre trestnú činnosť násilnej aj majetkovej povahy. Obžalovaný bol aj vo výkone trestu odňatia slobody. Naposledy bol potrestaný rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3T/6/04 zo dňa 26.2.2009 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 3To/8/2011 zo dňa 18.4.2012, ktorým bol uznaný za vinného z trestného

inu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, za čo mu bol okrem iného uložený aj súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením pre jeho výkon do II. NVS. Obž. [REDAKOVANÉ] tento trest vykonal 23.3.2014.

Na obv. [REDAKOVANÉ] podal prokurátor... pod sp. zn. VII/2 Gv 161/08-205 dna 28.3.2013 na Okresný súd Žilina obžalobu pre 5 skutkov. Prvé 3 skutky prokurátor právne kvalifikoval ako „organizátorstvo a návod trestného činu vraždy v štádiu pokusu podľa § 10 ods. 1 písm. a/, b/, § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák.“ /skutok č. 1 – podloženie nástražného výbušného systému pod vozidlo [REDAKOVANÉ], skutok č. 2 – ďalšie konanie podloženie nástražného výbušného systému pod vozidlo [REDAKOVANÉ], skutok č. 3 ďalšie konanie podloženie nástražného výbušného systému pod vozidlo [REDAKOVANÉ]. Skutok č. 4 a č. 5 právne kvalifikoval ako „organizátorstvo a návod trestného

inu vraždy v štádiu pokusu podľa § 10 ods. 1 písm. a/, b/, § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, f/ Tr. zák. /skutok

. 4 - usmrtenie [REDAKOVANÉ] na objednávku, skutok č. 5 požiadanie na iniciovanie nástražného výbušného systému pod vozidlo [REDAKOVANÉ]. Súd pri troch skutkoch konanie zastavil pre premlčanie /t. j. týmto rozhodnutím nekonštatoval, že by sa skutok nestal apd./, pričom v ostávajúcich dvoch skutkoch vo veci doposiaľ meritórne nerozhodol. Uvedené rozhodnutie súdu bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté.

Na obv. [REDAKOVANÉ] a obv. [REDAKOVANÉ] podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline pod sp. zn. Kv 28/13/5500 - 26 dňa 17.1.2014 na Okresný súd Žilina obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, f/ Tr. zák. Skutok sa mal stať na jeseň 1998 – udretie tupou časťou sekery do hlavy „bieleho koňa – [REDAKOVANÉ]“ a to nad vopred vykopanou jamou a spôsobenie smrti menovaného. Ani táto vec nebola doposiaľ súdom meritórne rozhodnutá.

Na obv. [REDAKOVANÉ] bola dňa 8. 11. 2013 na Okresný súd Žilina podaná obžaloba pre pokus trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2

písm. b/, j/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestný čin všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. pre skutky z júla 1998 /zakopanie, neúspešné iniciovanie a následne iniciovanie nástražného výbušného systému určeného pre zlikvidovania osoby [REDAKOVANÉ] so spôsobením smrti iných troch náhodných osôb/. Vec je t. č. právne kvalifikovaná podľa vyššie uvedených ustanovení Trestného zákona.

Všetky špecifikované trestné veci sú v štádiu po podaní obžaloby prokurátorom.

Z povahy trestnej

innosti, ktorá sa obžalovanému v týchto veciach kladie za vinu možno konštatovať, že ide o jednu z najzávažnejších trestných

inností v spoločnosti, ktorá má mimoriadne vysoký stupeň spoločenskej nebezpečnosti. Z obsahu zabezpečenej dôkaznej matérie je zrejmé, že predmetné /žalované – 22T/190/2013/ konanie obžalovaného malo povahu vybavovania si účtov medzi osobami, ktoré sa v období roka 1998 a aj pred týmto obdobím, dopúšťali násilnej a majetkovej trestnej činnosti. Osoba obžalovaného je v obžalobách podaných t. č. na Okresnom súde Žilina spájaná aj s aktivitami, ktoré mali mať povahu „odstraňovania bielych koní, likvidácie svedkov“ ich usmrtením, spôsobom obzvlášť surovým a trýznivým. O charaktere predmetného konania svedčí aj vyjadrenie vtedajšieho zástupcu riaditeľa KR PZ v Žiline svedka [REDAKOVANÉ], ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že výbuch telefónneho automatu bol najotrasnejší a najzávažnejší prípad tej doby v kraji. Uvedené nie je možné porovnávať s inými trestnými vecami obžalovaného na ktorého boli na tunajšom súde podané obžaloby, nakoľko pri predmetnej trestnej činnosti zahynuli traja bežný a náhodne prechádzajúci okoloidúci. Tieto osoby nemali nič spoločné s organizovaným zločinom, resp. zločinom ako takým. Aj napriek absolútnemu rešpektovaniu zásady prezumpcie neviny, súd na tieto trestné veci prihliadal pri rozhodovaní o väzbe, pri zodpovedaní otázky vzťahujúcej sa k osobe obžalovaného.

Vo všetkých troch podaných obžalobách bude súd v ďalšom rozhodovať o vine, resp. nevine obžalovaného. Z obsahu spisu je zrejmé, že obž. [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní najskôr navrhol vypočuť všetkých svedkov, ktorí boli vypočutí v prípravnom konaní. Neskôr svoj návrh upravil a súhlasil s čítaním niektorých svedeckých výpovedí z prípravného konania. Svedkovia, ktorí majú byť vypočutí na hlavnom pojednávaní sa majú

vyjadriť práve k okolnostiam páchania žalovanej trestnej činnosti. Z výpovedí niektorých obžalovaných a doposiaľ na hlavnom pojednávaní vypočutých vyššie uvedených svedkov bolo zrejmé, že títo v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom popísali spôsob akým sa mal obž. [REDAKOVANÉ] dopustiť žalovanej trestnej činnosti. Vzhľadom na charakter trestnej veci, zadokumentovaný dôkazný stav a zhodnotenie osoby obž. [REDAKOVANÉ] ako osoby so sklonom k páchaniu trestnej činnosti tu vzniká dôvodná obava, že tento by mohol v prípade prepustenia z väzby pokračovať v trestnej činnosti.

Záujem spoločnosti na ochrane hodnôt akými sú život a zdravie ľudí, v tomto štádiu konania v predmetnej trestnej veci prevyšuje nad záujmom obž. [REDAKOVANÉ] aby bolo hlavné pojednávanie vykonávané bez obmedzenia jeho osobnej slobody.

Na popísanej hrozbe nemení nič preukázaná skutočnosť, že prokurátor... v iných trestných veciach zastavil trestné stíhanie obv. [REDAKOVANÉ]. Závažnosť a relevantnosť trestných vecí v ktorých boli na menovaného na Okresnom súde Žilina podané obžaloby práve naopak zvyrazňuje mieru spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného, ktorá sa mu kladie obžalobou za vinu.

Súd sa pri rozhodovaní o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu nestotožnil s argumentáciou, ktorú obžalovaný podal súdu písomne a ktorá bola prezentovaná na neverejnom zasadnutí dňa 17. 06. 2015.

Na margo charakteru dôkazov ktoré prokurátor predložil súdu spolu s obžalobou súd dodáva, že pri predbežnom prejednaní obžaloby, potom ako bol nariadený termín hlavného pojednávania, súd na návrh procesných strán určil spôsob a rozsah dokazovania. Trestný poriadok dáva súdu možnosť procesne reagovať pri väzbe obžalovaného na situácie, keď sa vykonávaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní dôkazná situácia uvedená v obžalobe oslabuje alebo potvrdzuje. Tak ako správne poznamenal obžalovaný v žiadosti o prepustenie z väzby, hlavné pojednávanie je t. č. v pokročilej fáze konania, kedy boli vypočutí obžalovaní a prevažná väčšina svedkov. Súd aj v kontexte väzobnej trestnej veci vedie hlavné pojednávanie plynulo a bez priedahov o čom svedčia aj termíny hlavných pojednávaní, ktoré nielen pred dňom 17. 06. 2015 ale aj po tomto termíne hlavného pojednávania boli určené po dohode procesných strán (viď v zápisniciach protokolované termíny pojednávaní v mesiacoch jún, júl a august – t. j. min. 1 krát za týždeň a počas dovolenkového obdobia na žiadosť procesných strán minimálne 1 krát za mesiac).».

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že je v režime obmedzenia osobnej slobody viac ako 15 rokov, čo konštatoval aj krajský súd, ale podľa sťažovateľa to náležitým spôsobom nepremietol do svojho rozhodnutia, krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: „Obžalovaný je však vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody vo viacerých súbežne či následne vedených trestných veciach, a teda primeranosť doby trvania väzby sa posudzuje v každej veci podľa jej osobitných okolností. Potom nemožno tento sťažnostný argument obžalovaného akceptovať, a to najmä pre to, že jeho osobná sloboda bola obmedzená aj z iných dôvodov majúcich oporu v zákone. Tiež nemožno akceptovať a súhlasiť s tvrdením obhajoby, že z odôvodnenia rozhodnutia sudcu okresného súdu nie je absolútne zrejmé, že ako by mohol [REDAKOVANÉ] pokračovať v trestnej činnosti a aká je tá existujúca konkrétna obava, že by tak obžalovaný konal. Krajský súd opakovane poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia... Konajúci súd so znalosťou veci, zrozumiteľne a presvedčivo poukázal na hrozbu pokračovania v trestnej činnosti v prípade neväzobného stíhania obžalovaného. Na tomto mieste krajský súd upozorňuje i na odôvodnenie svojho rozhodnutia 2 Tos/38/2015, kde na strane 9 až 11 sa s dôvodmi, na ktoré poukazuje obžalovaný aktuálne vo svojej sťažnosti vysporiadal a má za to, že obžalovaný v sťažnosti neuviedol iné argumenty, ktoré by mali za následok zmenu záverov krajského súdu. Ak prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na iné trestné konania vedené proti obžalovanému [REDAKOVANÉ], učinil tak len na podporu dôvodov iných závažnejších, ktoré v uznesení podrobne rozviedol a ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade neväzobného stíhania by obžalovaný v trestnej činnosti pokračoval. Námietka sťažovateľa týkajúca sa záznamov v odpise registra trestov o jeho predchádzajúcich odsúdeniach, je nedôvodná. Šesť záznamov v odpise registra trestov signalizuje, že obžalovaný je osoba, ktorá si zákon nectí a má sklon k jeho porušovaniu. I napriek tomu, že v troch prípadoch sa na obžalovaného hľadí akoby odsúdený nebol, nemožno z toho vyvodiť, že zákon neporušil... Sťažovateľovi treba opakovane pripomenúť, že okresný súd veľmi dôsledne a podrobne skúma počas celého konania existenciu dôvodnosti vznesenia obvinenia i dôvodnosti podania obžaloby, o čom nasvedčuje aj rozsiahle dokazovanie. V žiadnom prípade nie je možné v tomto štádiu konania akceptovať argument obhajoby, že výsledky doterajšieho priebehu dokazovania výrazne oslabujú materiálne podmienky ďalšieho trvania väzby obžalovaného...“

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 8/2014). Ústavný súd v prípade namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zdôrazňuje, že síce musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným.

Základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje obvinenému právo podať žiadosť o preskúmanie zákonnosti jeho väzby (Rakevich v. Rusko, rozsudok z 28. 10. 2003, bod 43). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibiharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27). Článok 5 ods. 4 dohovoru neukladá súdu v opravnom konaní

povinnosť odpovedať na každý argument, ktorý predloží obvinený vo svojom návrhu na preskúmanie rozhodnutia o väzbe, sudca sa však musí vysporiadať s konkrétnymi skutočnosťami v ňom uvedenými, ktoré sú spôsobilé spochybniť existenciu nevyhnutných podmienok na zákonné pozbavenie osobnej slobody. Pritom argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (napr. Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. 6. 2006, bod 142).

Sťažovateľ namieta, že je v režime obmedzenia osobnej slobody vyše 15 rokov. Sťažovateľ bol v období od 25. júla 2007 do 27. augusta 2010 vo väzbe v trestnej veci vedenej proti nemu Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 9 T 152/2008 pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov spáchaný formou spolupáchateľstva. Z dôvodu oslobodenia spod obžaloby bol z väzby prepustený na slobodu. Následne od 27. augusta 2010 bol uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 443/2010 z 31. augusta 2010 opätovne vzatý do väzby pre viaceré trestné činy, okrem iného aj pre skutok, pre ktorý je aktuálne vo väzbe, z ktorej bol neskôr prepustený z dôvodu okamžitého nástupu do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 T 11/2000 z 19. novembra 2008 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 5/2009 zo 16. novembra 2010. Do väzby bol potom opätovne vzatý 23. marca 2014 po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 T 6/2004 z 26. februára 2009 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 8/2011 z 18. apríla 2012.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v ktorom sa zaoberal aj otázkou obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa, kde konštatuje, že ani zákon, ani ústava a ani relevantná judikatúra ústavného súdu či ESLP nestanovuje ako prekážku prípadnej väzby výkon bezprostredne predchádzajúcej väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody v iných trestných veciach. Rovnako prekážkou vzatia obvineného do väzby nie je ani skutočnosť, že sťažovateľ v minulosti vykonával väzbu vo veci, v ktorej bol spod obžaloby oslobodený (m. m. III. ÚS 630/2014).

Ústavný súd súhlasí so sťažovateľom, že väzba v trestnom konaní má vždy formu predbežného opatrenia pre realizáciu riadneho a spravodlivého procesu, a preto ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného pre účely trestného konania môže byť na neho uvalená len v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jej použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov.

Všeobecné súdy majú pri rozhodovaní o väzbe dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. že by mali byť vždy využité opatrenia, ktoré najlepšie budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Trestný poriadok upravuje formálne a materiálne podmienky väzby. Formálnymi podmienkami sa rozumejú úprava procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu a procesných úkonov iných oprávnených osôb. Materiálnymi podmienkami sa rozumejú hmotnoprávne predpoklady väzby, teda skutkové okolnosti vzatia obvineného do väzby a existencia niektorého z dôvodov väzby, pričom tieto musia byť splnené súčasne.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

Podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť

- a) dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin,
- b) tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin,
- c) štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre uviedol, že úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia

niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia okresného súdu, obsah ktorého si krajský súd osvojil v plnom rozsahu, vyplýva, že konajúce súdy rozsiahlo a presvedčivo odôvodnili svoje rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody sťažovateľa, podrobne sa zaoberali otázkou naplnenia materiálnych predpokladov väzobného stíhania sťažovateľa, keď jasne a zrozumiteľne rozviedli, z akých dôkazov vychádzali pri akceptovaní záveru o dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa (najmä výpovede svedkov, poškodených, obvinených, potreba vykonania ďalších dôkazov, miera závažnosti trestnej činnosti).

Krajský súd (v spojení s argumentáciou okresného súdu) presvedčivo a ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil existenciu väzobného dôvodu a ústavne konformným spôsobom interpretoval aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku upravujúce podmienky rozhodovania o väzbe.

Podľa § 25 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh (sťažnosť) ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedeného, berúc do úvahy aj predchádzajúce obmedzenia slobody sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými právami podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právami podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016